

Et band i fullformat

Haugesund har mange lokale fenomener. Om det er manglende guts, talent, økonomi eller bakvendt geografi som hindrer helter fra nærmiljøet i å nå ut over bygrensen, er en kompleks sak med ulike svar.

Uansett er det en god stund siden Vamp kunne karakteriseres som lokal pynt. Og med turnéstarten i Bergen i går kveld som bevismateriale, er det ikke uten grunn haugesundsbandet har meislet navnet sitt inn i det norske svaberget. Med musikk tuftet på verdier fra vest – lykkelig fest og dempet alvor – er Vamps posisjon anno 2005 om mulig urokkelig. Til og med rent kommersielt.

Nyrestaurerte Ole Bull Teater var stedet for kick-off og forventning i anledning Øyvind Staveland, Vidar Johnsen, Calle Apeland og Torbjørn Øklands nye og bedre uttrykk som konsertattraksjon. Mer penger i produksjonen – dekor- og lyssetting matchet låtsammensetningen mer bevisst enn tidligere – samtidig som pakken Vamp sto løpet ut som et band i fullformat.

RUVER: Vidar Johnsen og Øyvind Staveland gir alt i Vamp. Turnéåpningen i Bergen satt fullendt.

Foto: FOTO: JON ARE RAKVÅG

[Forstørre](#) | [Bestille](#)

Velsmurt; uten å bli polert. Kalkulert; men med skarpe og klare kontraster. Synlige tilfeldigheter hører ikke hjemme i den moderne toppetasjen av vår nasjonale underholdningsindustri. Det er heldigvis slutt på de tider hvor «bra til å være norsk», var godt nok.

Vamp inntok scenen i infrarødt lys, anført av en oppbyggelig intro som førte inn i «Har du sagt A, så har du sagt A». En flott åpning som ga en følelse av spenning og uforutsigbarhet. Vi visste ikke helt hvor vi hadde dem. Vamp var konsentrerte og tente, og dro fort over i «Nok ein sang om havet», med røsk i refrenget og hele personifiseringen av det vampske på plass. Moderne folkpop ikledd lekre musikalske detaljer, allsangrefrenger, og de varest sakene nesten bare Vamp slipper unna med. Og i Ole Bull Teateret serveres det alkohol under optak.

Ettertenksomme «Kim du nå va?» og litt senere i «Denne uro», leverte vokalist Vidar Johnsen sakene nærmest på egen hånd. Yngstemann har tydeligvis blitt viet mer plass i rekkene på dette haraballet, og Johnsen kler rollen som passe frekk frontfigur med sitt brennhete publikumstekke. Sammen med sparring partner Staveland ruvet Johnsen i front.

Ansvarlig redaktør: Tonny Nundal

For informasjon kontakt redaksjonen@haugesunds-avis.no

Innpakningen er fint og fullendt, hvor tilkomstinstrumentering gir stemningsbilder. Et fint og lekende syn å se Torbjørn Økland med elektrisk gitar hengende rundt seg, mens han spiller trompet med en ledig hånd. Eller mandolin. Det skorter selvsagt ikke på utførelsen.

Vamp har etter mange år i bransjen med kontinuerlig stigende popularitet, fått seg et luksusproblem med å velge låter i repertoaret. Det sier sitt at hymnen «Tir na N'oir» blir plassert nest sist i hovedsettet, før rockeren «Månemannen» sporenstreks tar over. Uten å slå den i hjel.

«Svin på skog» hang ikke helt på greip i livesammenheng, og mulig det ikke bare var at Apeland sleit med å få lyd i bassen. Låten hang litt i løse luften, og Vamp klarte ikke å hente den ned. Men ellers gikk det på skinner. Tett og stramt.

Bekymrke «Lindehålsmaen» satt som et skudd i skogen. Rytmiske «Sitte å tenke» og «Hallo, adjø». Bråkete «Tilståelse» og spretne «Sommar i hekken». Et smart trekk å spre det nye stoffet fra «Siste stikk» inn imellom gamlingene, og dermed unngå å la publikum føle seg overkjørt av ferskvare. Konsert skal være fest!

Trommis Tore Jamne er stødigheten selv, og med keyboardspiller Helge Lilletveit blir også lydbildet mer utfyllende. Øyvind Staveland har også snekret litt på en del av arrangementene til de eldre låtene, men lett gjenkjennelige likevel. Faktisk tøffere i stålet.

Trampeklapp i alle hjørner fra et sammensatt publikum av nytt og eldre blod. Folk i Bergen ga seg ikke, og Vamp måtte inn til to partier ekstranummer.

Vinterens sikreste konsertbillett i Norge kommer fra Haugesund. Det er lite provinsielt.

Anmeldt av Roar E. Jacobsen